

leskovega grma cinglja tisoč belih zvončkov tja po livadi do smrekovega gozda, ki skaklja iz njega poskočen potoček, ves krasne volje. Tisoč skromnih ponižnih vijolic, teh modrih cvetk, vonjajočih znanilk vesele pomladi, je vzknilo po logu. Deklice jih trgajo in pleto v šopke. Kako jim žare lica veselja! Pomlad se bliža, sipljoč povsod radost. In otroško srce koprni po kukavičjem petju, s hrepenenjem čaka ubranih melodij mojstra slavca.

Potoček žubori mimo drobnih kamenčkov mirno dalje v majhnih ovinkih. Nizki gabri se sklanjajo in izročajo valčkom tisočere pozdrave.

Zagostolela je lastovica, se spustila na tla in izbrala na senožeti drobnih bilk, jih pridno trgala s kljunčkom ter odletela.

V rebri se je oglasil orel. Spustil se je na zemljo in pobral hrastovo trhlo vejico, se dvignil in jel zidati gnezdo na hrastu.

Pomlad je dospela.

Na kraju gozda so se zbudile črne mravlje iz zimskega spanja ter zlezle na svetlo.

Solnčni prameni so padali skozi veje visokih smrek na mravljišče. Sem iz gozda so se glasili prvi glasovi kukavice: „Kuku! Kuku!“ Črni kos je drobil svojo pesem o večnolepi pomladi.

In bilo je tako prijetno, lepo! Vsa prostrana priroda je oživila, nove moči so jo napojile, in poganjala je bujno cvetje.

Mladina je težko pričakovala pomladi. In ko je prišla blagodarna Vesna s tisoč rožami in nešteto bujnimi cvetovi, je snemala vzradoščena mladina pokrivala z glav, poklekala na sveto rodno zemljo in vzklikala: „Pozdravljamo te! Prinesla si nam veselja in toliko dobrot!“

V novo življenje.

Spisal *Fr. Palnák*.

ravno je zazvonilo v visokem stolpu, in veselo so se razlegali polni glasovi po dolini in peli visoko velikonočno pesem. Vsa srca so bila polna nebeške melodije. Zvonovi pa so tudi peli tako krasno, tako svečano, da je vsakemu človeku seglo do srca in da so vsi govorili in čutili: „Kristus je vstal!“

Veselje se je razlegalo povsod. Vsa priroda je govorila in šepetala besede, ki so naznanjale največje veselje, ki so bile porok največje ljubezni: „Kristus je vstal!“

In modre vijolice so zadehtele, beli zvončki zacingljali, mlada zelena travica se je popela više. Solnce je grel; breze, topoli in kostanji so razvijali svoje smolnate vonjive liste, lipe so napejale pokajoče popke. „Kristus je vstal!“

In vrabci, kavke in drugi ptiči so si že delali radostno gnezda, muhe so sedale po stenah, se lovile v zlatih solnčnih žarkih in se grele v njihovi mladi poživljajoči toploti. Vse se je veselilo: mlada priroda in tudi ljudje, mladi in stari . . .

V samotni kočici sredi gozda je bilo. Glas zvona ni došel do sem, vendar so čutili tudi tukajšnji prebivalci pomen te visoke pesmi. A skrbi ni pregnala, src ni utešila. — Solnce je spuščalo le redke žarke skozi gosto vejevje do kočice, pa še ti niso mogli prodreti. Temne zaveso so jim branile vhod, le tuptam se je kateri ukral pri luknjici, se nekoliko pomudil, a ustrašil se je žalosti in samote, ki je vladala v kočici in pobegnil . . .

Žalostno in samotno je bilo tu. Stara mamica je tiho sedela pri postelji, na kateri je ležalo njeno edino upanje bolno, težko bolno — in bati se je bilo, da popolnoma stre nemila usoda to edino upanje v nekaterih trenutkih. Njena edina hčerka je ležala in se borila z neusmiljeno morilko . . .

Julika! Hej, kako veselje je to bilo! Samo življenje, samo kopnenje! Gosti, temni lasje so se ji usipali po ramenih in hrbtu, žarke črne oči so ji ljubko gledale v svet, in polne rdeče ustnice so zakrivale dve vrsti belih zobkov. Sedaj pa je ležala tu bleda, mirna, tiha . . .

Zunaj pa je bilo vstajenje . . .

Stara mamica je to dobro vedela. Znano ji je bilo, kakšno veselje zavladava v svetu, in gledala je svojo Juliko, ustnice pa so ji tiho drhte v molitvi. Molila je k Njemu, ki je danes vstal, ki je napolnil svet z ljubeznijo in usmiljenjem . . .

„Mamica, kakšno pa je zunaj?“

„Tiho, tiho, -dete, lep jasen dan je; vse cvete in dehti: pomlad napolnjuje naravo.“

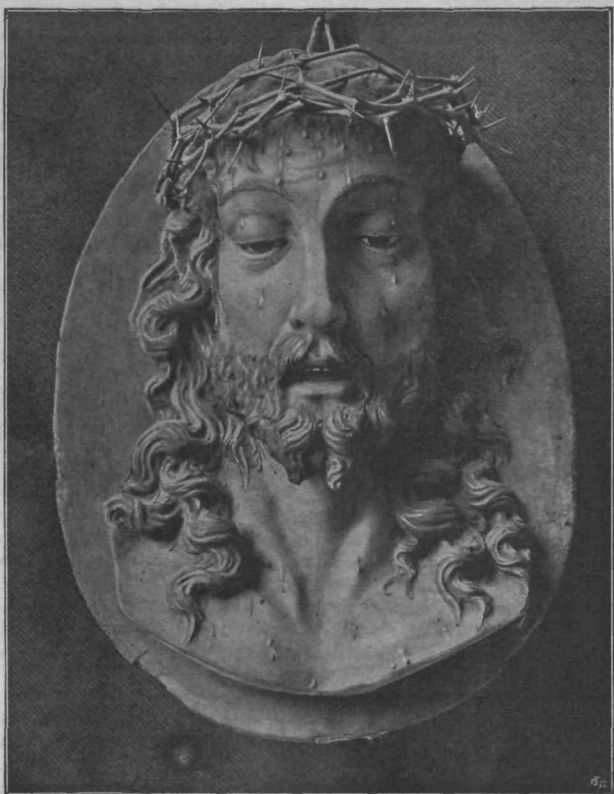
Aj, rada bi zrla to pomlad, rada bi videla zeleno travico in vonjala pestre cvetove, rada bi se kopala v zlatih solnčnih žarkih — a priklenjena je bila na posteljo.

„Mamica, prosim vas, odprite malo okno!“

In Julika je gledala v božji svet, in solnce se je je usmilito in poslalo svoj žarek. Sobica se je napolnila z opojnim pomladnim vonjem, in dehteč gozdni zrak je prepodil mračnost, ki je vladala v nji. Julika je bila vesela, oči so se ji ovlažile, rdečica — lahna, prozorna — ji je stopila na lice. Solnčni žarek jo je poljubil in objel . . . Ona pa je zaprla oči in ležala mirna, tiha. Usteca, pol odprta, je obkrožal lahek, zadovoljen smeh . . . Odšla je s solnčnim žarkom kakor si je tolikrat želela v svojem življenju, ko je gledala, kako pada in zahaja solnce. Odšla je in ni je bilo več nazaj . . . Stara mamica pa je sedela v sobi in žalostna plakala: strt ji je bil poslednji up.

Zvonovi so zvonili in naznanjali, da je vstala ob mladem vstajenju bela dušica, ki se je napotila k izviru ljubezni in usmiljenja. Zvonovi so peli in oznanjali to novo vstajenje. Zvončki pa so cingljali, in vijolice so razširjale bujni vonj ob truplu preminule Julike . . .

Umirajoči Kristus.